

Ode aan de verbeelding

Ditteke Mensink maakte van haar schrijversportret van **Thomas Verbogt** een visuele vertelling.

Het uur van de wolf

▶ NPO 2, 22.55-23.45 UUR

IN de roman *Eindelijk de zee* (2007) van Thomas Verbogt staat ikpersoon Boudewijn Nagthuys, die aardig wat van Verbogt weg lijkt te hebben, op het punt mee te doen aan het televisieprogramma *Tien voor je leven*, waarin een gladjakkerige presentator met zijn gast de tien belangrijkste momenten uit diens leven doorneemt. Vlak voor de uitzending slaat bij Boudewijn de paniek toe. Hij is er totaal niet aan toe om een 'samenvatting van zijn leven' te geven en een onverwacht gevoel van breekbaarheid overvalt hem. Hij loopt de studio uit. 'Enig idee wat dat kost?' roept de presentator hem nog na. Toen de NTR Verbogt benaderde om een documentaire over hem te maken, reageerde hij instemender dan zijn romanpersoonage. Het zou dan ook geen samenvatting van zijn leven worden, maar een poëtische 'ode aan de verbeelding,' geregisseerd door Ditteke Mensink, die eerder met *Farewell* (2009)

een Gouden Kalf won. Verbogt: 'Bepaald niet conventioneel. Ditteke heeft gefilmd zoals ik schrijf: associërend, waarbij herinnering, fantasie en werkelijkheid door elkaar heen lopen. Het resultaat is een unieke visuele vertelling van een verhaal dat ik al langer kwijt wilde.'

In de film leest Verbogt een brief voor over een ingrijpende gebeurtenis uit zijn jeugd die hem uiteindelijk tot schrijver heeft gemaakt. Toen hij drie was, moest Verbogt wegens ziekte een aantal maanden in quarantaine verblijven, in een bak, een kooi, zo ging dat nog in de jaren vijftig. 'Ik kwam toen vanuit mijn lichte, stralende kinderparadijs terecht in de volstrekt bedreigende wereld van het ziekenhuis. Mijn ouders mochten niet bij mij komen. In mijn bak fantaseerde ik, verzong ik verhaaltjes die mij in staat stelden grip te krijgen op de werkelijkheid en me te handhaven in deze extreme situatie. Vandaar die titel: *Ik begon te schrijven toen ik drie was*. Aanvankelijk vond ik die wat plat, maar het klopt wel; mijn leven

als schrijver is daar begonnen. En nu nog zie ik mijn schrijven soms als toevlucht. Dan denk ik: dit is mijn wereld, hier bepaal ik hoe alles afloopt.'

De brief richt Verbogt tot zijn vader, die niet meer leeft. 'Ik was een dromerige jongen die opging in zijn fantasie, maar mijn vader zei juist: zorg dat je iets concreets betekent voor de maatschappij. Dat zorgde voor een kloof

tussen ons, die ik met deze brief probeer te overbruggen.' Onlangs verscheen Verbogts nieuwe roman *Hoe alles moest beginnen*. Ook daarin vinden twee kinderen troost in het verzonnen leven. Verbogt: 'Mijn werk wordt steeds autobiografischer. Mijn laatste twee romans hangen ook sterk samen met deze film.'

DAAN SCHNEIDER